

“Now’s the Time” van Charlie Parker is altijd mijn credo geweest’

Benjamin Herman (44)

Saxofonist en bandleider van onder meer New Cool Collective. Onlangs verscheen ‘Deal’, soundtrack bij de film van Eddy Terstall

Heeft u een vaste dagindeling?

‘Nee. Mijn dagen zijn vrij vol en ik bekijk het van dag tot dag omdat ik anders geen overzicht heb. Voor een concert van twee uur ben ik al gauw twaalf tot veertien uur onderweg. Vroeger kon ik de hele dag saxofoon spelen, tegenwoordig moet ik veel meer zoeken naar tijd om te studeren – dat is soms frustrerend. Vorig jaar had ik een periode vrij gepland om te kunnen studeren, maar in plaats daarvan maak ik dan toch weer een nieuwe plaat. Het is noodzakelijk dat je als muzikant studeert, anders word je links en rechts ingehaald door je collega’s. Dan kun je nog zulke mooie pakken aantrekken, maar uiteindelijk heeft niemand zin om naar je concerten te komen als je staat te prutsen.’

Wat vindt u zonde van uw tijd?

‘Ik heb mijn televisie weggedaan omdat ik, als ik ’s nachts thuiskwam van een optreden, rustig nog drie, vier uur tv bleef kijken. Normale mensen kunnen ’s avonds na hun werk nog iets leuks doen, maar als muzikant heb je dat niet: als je thuiskomt van je werk moet je naar bed en dat vind ik moeilijk. Lesgeven op het conservatorium vond ik ook zonde van mijn tijd. Het is op zich heel nobel en het is ook belangrijk om goed les te krijgen, maar voor mij voelde het echt als werk. Ik had zo veel meer kunnen doen met zo’n dag en als ik dan thuiskwam, had ik nergens meer zin in – helemaal lijf werd ik ervan.’

Hoe was uw kindertijd?

‘Ik ben er een van zes kinderen; mijn tweelingbroer en ik eisten de nodige aandacht op en die kregen we ook. Mijn moeder heeft ons opgevoed en mijn vader werkte hard: hij was ook rabbijn en dus altijd op vrijdagavond en zaterdag in de synagoge. Nadat mijn ouders uit elkaar gingen, heb ik mijn vader een tijd niet zo veel gezien, later werd dat weer meer. Vanaf mijn negende ontdekte ik de muziek en dat slokte al mijn tijd op. In die periode overleed ook mijn zusje en destijds heb ik met mijn tweelingbroer afgesproken: we gaan ook voor haar leven, we gaan geen tijd verprutsen. In eerste instantie ging ik met tegenzin naar saxofoonles, totdat mijn moeder zei: “Nou, oké, je gaat nog één keer naar les en volgende week verkopen we je saxofoon en dan hoef je nooit meer te spelen.” Toen dacht ik: ik ga deze week proberen om elke dag een half uur te studeren. En ineens ging het een stuk makkelijker en zat ik al gauw de hele dag op zolder te spelen. Waarschijnlijk is dat met veel dingen zo: hoe meer tijd je erin steekt, hoe meer je erin raakt en hoe

intiemer je wordt met datgene wat je doet. Ik ben blij dat ik dat al op jonge leeftijd heb ervaren.’

Welk moment van de dag vindt u het vervelendst?

‘Het moment voordat ik in slaap val. Ik slaap slecht, ik kan alleen maar goed slapen als ik ontzettend moe ben. Dus lig ik vaak naar het plafond te staren en te wachten tot ik in slaap val – verschrikkelijk. Ik ga altijd met tegenzin naar bed. Wiet, drank en af en toe een slaappil: het helpt wel, maar het is niet ideaal. Het fijnste is om een jetlag te hebben als je uit het Oosten komt: na zo’n lange dag gesloopt naar je bed kruipen en in één keer in slaap vallen is geweldig.’

Wat vindt u het mooiste moment van de dag?

‘Als ik van het podium afkom. Hoe zenuwachtiger je bent, hoe mooier dat moment is. Ik had het er laatst met Hans Teeuwen over, hoe je ’s middags voor een optreden stiekem zit te wensen dat er iets heel ergs gebeurt. Je enkel breken, brand in de schouwburg – als het maar niet door hoeft te gaan. Dat had ik vroeger al met optredens in het buurthuis. Al je onzekerheden komen naar boven en in het ergste geval ga je nadenken over alles wat mis kan gaan: werkt mijn saxofoon wel, is de organisator wel tevreden? Maar ook over dat mensen me misschien wel een lul vinden omdat ik daar op dat podium sta te kukelen. Vroeger probeerde ik wel eens dat gevoel weg te houden door mijn collega’s lastig te vallen. Ik heb ook een tijd veel geblowd voor een optreden, of stevig gedronken. Inmiddels word ik stil; ik heb geleerd om mijn kop te houden en ik speel er beter door.’

Met wie zou u meer tijd willen doorbrengen?

‘Met mijn vrouw, we hebben het samen onwijs leuk. We wonen niet bij elkaar en slapen dus ook niet altijd bij elkaar, juist omdat onze dagritmes zo uit elkaar lopen en ik ’s nachts vaak niet kan slapen. Afgelopen jaar was een krankzinnig druk jaar, maar wat we doen als het de spuigaten uitloopt, is dikke kruizen zetten in mijn vrije dagen. Dan plannen we daar leuke dingen en dat werkt goed.’

Wat was uw beste tijd?

‘Nu. Zeker weten. “Now’s the Time” van Charlie Parker is altijd mijn credo geweest. Het was een van de eerste jazzplaten die ik kocht en niet veel mensen denken na over zo’n titel, maar ik dacht meteen: dat is een goede titel. Het is een heel simpel liedje. Maar met een belangrijk statement.’ ■

door Caroline Buijs foto Eddo Hartmann